

နတ်သမီး

မှန်တာပြောသော

GRAPHIC DESIGN
HEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

“ဖြန်း”

“အောင်မလေး ဆော်တယ်ဗျ”

ရုတ်တရက် လှည့်လာသော မျက်နှာလှလှလေးနှင့်အတူ ပါးတစ်ဖက် ဖျဉ်းခနဲ ပူသွားသော ခံစားမှုကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

အံ့ဩခြင်းတွေနှင့်အတူ ပူထူသွားသော ပါးတစ်ဖက်ကို အယောင်ယောင်အမှားမှား ပွတ်လိုက်ပြီး

“ဟင် မင်း မင်း ဘာလို့ ငါ့ပါးကို ရိုက်ရတာလဲ”

“နင် ငါ့နောက်ကနေ အတင်းကပ်ပြီး နှာဘူးကျလို့ လေ”

စွပ်စွဲချက်တွေက ပါးရိုက်ခံရတာထက်ပင် ပို၍ ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ။ စာနာစိတ်ဖြင့် ကူညီ လိုက်မိသော စေတနာတို့ က သိက္ခာတရားတွေကို ပိုးစိုးပက်စက် နင်းခြေလိုက်သည့်နှယ် လူပုံအလယ် မှာ အရှက်ကွဲရသည် က ရာပြည့်ဖြစ်သည်။ ။

“ငါက မင်းကို ဘာများ နှာဘူးကျလို့ လဲ ဟမ်း မင်းအသားကိုလည်း လက်ဖျားနဲ့ ငါမတို့ ဘူးလေ”

ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ပြန်၍ ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။ အသံတို့ က တည်ငြိမ်မှုမရှိ အဖျားခတ်ပြီး တုန်နေသည်။ ။

“မတို့ သေးတာပဲရှိတယ်၊ နင် ငါ့နောက်က ကပ်လိုက်နေတာ လူချင်း ထိတွေ့မယ်လေ။ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ချင်ရင် ဘတ်စ်ကားပေါ်ကိုသွား လမ်းလယ်ကောင် လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ ငါလို မိန်းမမျိုးကို လာမလုပ်နဲ့ ၊ နင်ပဲလူစဉ်မမီဖြစ်သွားမယ်”

ကြိမ်းမောင်းချက်တွေက မျက်နှာပေါ်မှ အလှအပတွေနှင့်ပင် မလိုက်ဖက်အောင် ဟီးရီးဆန် လွန်းသည်။ ။

“ဒီမှာ နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ ၊ ငါလိုယောက်ျားမျိုးမို့လို့ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ နင့်အရှက်ကိုလိုက်ပြီး ကာကွယ်ပေးနေတာ၊ တခြားယောက်ျားမျိုးသာဆိုရင် မင်းရဲ့ အရှက်တရားတွေကို ဇိမ်ရှိုရှိုနဲ့ မသိမသာ လိုက်ကြည့်နေမှာ ရှင်းလား”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။ ။ မိန်းမဆန်လွန်းသည် ဟု ထင်ချင်လည်း ထင်ကြစေတော့။

“နင်ရှူးနေလား၊ ငါ့အရှက်ကို လိုက်ကြည့်ကြရအောင် ငါက လူပုံအလယ်မှာ ကိုယ်လုံးတီးကြီး လမ်းလျှောက်နေလို့ လား နှာဘူးကောင်ရဲ့ ”

ပြောရခက်ပါပေ။ သူ့ဒုက္ခကို သူပင် သေချာမသိရှာ။ ကိုယ်ကလည်း ဘယ်လိုပြောရပါ။ နှုတ်မရဲဘူးဖြစ်နေ၏။ မိန်းကလေးတွေပါးစပ်က စက်သေနတ်ပစ်နေသလို ပြောတတ်တာ သဘာဝမို့ ရှိစေတော့။

“ဒီမှာ မအာ ဟုတ်ပေါ့လျော့မှုကိုပဲ အပြစ်ပြန်တင်ပြီး နင် ငါ့ကို တောင်းပန်ရလိမ့်မယ်”

“လဲသေလိုက်”

“ငါက မသေဘူး၊ သေရမှာ က နင်၊ ဟောဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ဘီလီယံ ကံခုံကလူတွေ ဒီက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကလူတွေ ဟိုးဘက် ဆိုက်

ကားဂိတ်ကလူတွေ သူတို့ အကြည့်တွေက နင့်ဆီကို ရောက်နေကြလို့ ငါ ဝင်ကယ်လိုက်ရတာ”

ကောင်မလေးထံမှ မလုံမလဲ အကြည့်တွေဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ငုံကြည့်ပြီး

“နင်နော် ဇာတ်လမ်းလာမတွင်နဲ့ ၊ နင်ထောက်လှမ်းရေးလုပ်မှာ ကို ငါမြင်သွားလို့ ဟိုလူဒီလူ လွဲချမနေနဲ့ ”

“ကျွတ် ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ နင့်ရဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီက အပြာရောင်လေးနော်၊ ဇစ်ကွဲနေတဲ့ စကတ်အနက်ရောင်အောက်က အပြာရောင်ဘောင်းဘီက ထင်းနေတာပဲ၊ ငါ ပြောမထွက်လို့ နင့် နောက်ကနေ မသိမသာလိုက်ကွယ်ပေးနေတာ”

“ဟင်”

ဒီတော့မှ ကောင်မလေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး နောက်ကို ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဒုက္ခပါပဲ ဒီစကတ်ဇစ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကွဲသွားရတာတုန်း၊ စိတ်ညစ်ပါတယ် ရှက်လိုက်တာ”

ဆက်နားမထောင်ချင်တော့၍ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။ ကိုယ်စေတနာနှင့် ဒီမိန်းမတန် မှ မတန်တာ။ ဒီနေ့အလွဲအတွက်တော့ ရှိစေတော့။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ထဘီကျွတ်ကျနေပါစေ ဝင်ပြီး ဟီးရိုးဝင်မလုပ်တော့။

နောင်တတွေနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေ ထိုင်နေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာလိုက်သည် ။

ဒီကောင်တွေအကြည့်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးမှ မနေတာ ပါးရိ

ကံခံရတာ နည်းတယ် ဟူသော အပြစ်တင်သည့်အကြည့်မျိုးတွေ။

ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပါပဲ။

ပါးရိုက်ခံရတာပဲ အဖတ်တင်သည် ။

× × ×

အိမ်ပြန်ရောက်သည် အထိ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်ကာ ခံစားနေရသူက ရာပြည့်ပင်ဖြစ်သည် ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အရှက်ကို ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ကူညီလိုက်သဖြင့် ပါးရိုက်ခံရ ခြင်းသည် လူပျိုဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည် ။

ယုတ်စွအဆုံး လူပျိုလှည့်ပြီး ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌသမီးကို အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ချစ်တယ်ဟု ပြောခဲ့ တုန်းကတောင် ပါးအရိုက်မခံခဲ့ရ။

“ရာပြည့်ရေ”

“ဗျာ”

မမကြီးခေါ်သံကြောင့် ဒေါသကို ခဏဘေးချိတ်ပြီး ထူးလိုက်သည် ။

“လာခဲ့ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်”

ဧည့်ခန်းထဲက လှမ်းခေါ်သည့်အသံမို့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်

။

“ဟင် မင်း မင်း ငါ့အိမ်ပေါ်ရောက်နေတယ်”

စောစောကလို စကတ်အမည်းရောင်နှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ မမကြီးဝ

တိနေကျ အနီရောင် အပွင့် စိတ်စိတ်လေးတွေပါသော လုံချည်ကိုဝတ်ထားသူ။ စောစောက ရာပြည့်ကို ပါးရိုက်လိုက်သည့် မိန်းကလေး။

“ရှင် ရှင်ကရော”

စောစောကလို နင်တွေငါတွေနှင့် မသုံးနှုန်းတော့သလို လေယူလေ သိမ်းကလည်း ပျော့ပျောင်း ညင်သာသွားသည် ။

“နင်နဲ့ လသော်တာနဲ့ သိနေတယ် ဟုတ်လား”

တအံ့တဩမေးလိုက်သော မမကြီးအမေးထဲတွင် ရာပြည့်သိချင်နေသော အဖြေပါသွားသည် ။ သူက မမကြီးနှင့်သိနေတာပဲ။ နာမည်က လသော်တာ။ လူရဲ့ စရိုက်ကတော့ အမည်နှင့်မလိုက်ဖက်အောင် ကြမ်းတမ်းသည် ။

“ဟုတ်တယ် မမသန့်ရဲ့ ၊ ခုလေးတင်ပဲ လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တာ၊ ညီမရဲ့ စကတ်ကွဲတာ သူပြောလို့ သိတာလေ၊ အဲ အဲဒါကို ညီမက သူ့အပေါ် အပြစ်လုပ်လိုက်မိတယ်၊ နောက်ပြီး မမသန့်နဲ့ မောင်နှမတော် မှန်းလည်း မသိဘူး”

ရာပြည့်မလာခင်အထိ ဧည့်ခန်းထဲက ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး မမကြီးရှေ့တွင် ရာပြည့်ကို ပါးရိုက်ခဲ့မိကြောင်း ဝန်ခံခြင်းမရှိဘဲ တိတ်တိတ်လေး ဖုံးကွယ်ထားလိုဟန်နှင့်တူသည် ။

ယခု ရာပြည့် ဗြုန်းခနဲ ရောက်လာတော့ သူ့အပြစ်ဝန်ခံမံ၍ မရတော့ ။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဝန်ခံရှာသည် ။

မမကြီးကို အစအဆုံး ရှင်းပြနေချိန်တွင် ရာပြည့်မျက်နှာမှာ ရှုတည်တည်နှင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်ပြောခြင်းအလျှင်းမရှိ။

“ဪ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်၊ အဟင်း ရာပြည့် နင်ဟာလေ လုပ်လို

က်ရင် အမြဲတမ်း အလွဲလွဲ အချော်ချော်ကြီးပဲ၊ ပါးရိုက်ခံရတာ နည်း
တောင်နည်းသေးတယ်”

ကိုယ့်မောင်ပါးရိုက်ခံရတာကို ဒေါသထွက်ဘဲ ဟာသတစ်ပုဒ် နား
ထောင်ရသလို သဘောအကျကြီး ကျနေသော မမကြီးကို ရာပြည့် မျက်
စောင်းထိုးပြီး

“တော်ပါပြီဗျာ၊ သူများကျဆုံးခန်းကို ထိုင်ရယ်ရက်တာ မမကြီးပဲ”

ထိုသို့ ဘုဆတ်ဆတ်ပြောပြီး လသော်တာကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့
ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက် လာလိုက်သည်။ ။

“ဟဲ့ ဒါက ဘယ်လဲ၊ ငါ ခိုင်းစရာရှိလို့”

*

အခန်း (၂)

“ရာပြည့် ရုံးက ပြန် လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန် လာပြီ ကိုမြဝင်း၊ ခင်ဗျားရော ဘယ်လဲ၊ ပျာယီးပျာယာနဲ့ ”

“မပြောချင်ဘူး မပြောကို မပြောချင်ပါဘူးကွာ”

ထိုစကားသည် ကိုမြဝင်း၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သည် ။ ရှေးယခင် ကဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်သရုပ် ဆောင်ကြီး ဒေါ်မြလေး၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။

“မပြောချင်ရင်လည်း မပြောနဲ့ ပေါ့ဗျာ”

“ဟာ ဟေ့ အဲ အဲလိုတော့ မပြောလို့ မရဘူးကွ၊ ငါမင်းကို တိုင်ပင်စရာရှိလို့ လာကွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏထိုင်ရအောင်”

တစ်ခါတလေ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရာပြည့်ဟာ ခုလိုမျိုး အတိုင်ပင်ခံလည်း လုပ်ရတတ်သည် ။ အကြံပေးလည်း လုပ်ရတတ်သည် ။ ထိုသို့ လုပ်ပေးတိုင်း အောင်မြင်သည် ရှိသလို လွဲသည့်အကြိမ်ရေ ကလည်း မနည်းမနော။

“ကဲ ပြောဗျာ ခင်ဗျားဘာတွေဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

“ခတ္တာလမ်းထဲက ဦးအောင်မြတ်ကို သိလား”

“အင်း သိတယ်လေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လကတောင် လေဖြန်းတယ်ဆိုလား ဘာလား ဖြစ်သေးတယ်လေ၊ ငွေနိုင်လို့ လေဖြတ်မသွားတာ”

“အေး ခုတော့ ကောင်းသွားပြီလေ”

“အဲဒီတော့”

လက်ဖက်ရည်မမှာ ခင် ရေနွေးကြမ်းကို အရင်ငဲ့ထည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။ ဦးမြဝင်း ချက်ချင်းမဖြေ။

“ညီလေးရေ လက်ဖက်ရည် ချုံစိမ့်တစ်ခွက် ကျစိမ့်တစ်ခွက်”

စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းမှာ ပြီးမှ ရာပြည့်အမေးကို စကားထပ်ဆက်သည်။ ။

“သူက မင်းတို့ လမ်းထဲက နတ်ကတော် သန်းစိန်ရဲ့ အစ်မ သီတာမြင့်ကို သဘောကျလို့ တဲ့ ”

“ဟာ အရွယ်က ကွာနေတာကို၊ အခြောက်မ သန်းစိန်အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့ ၊ သူ့အတွက်မကျန်ရင် ဘာမှ လုပ်တဲ့ အခြောက် မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အစ်မကို ဒီအဘိုးကြီးသာ သဘောကျနေ တယ်ဆိုတာသိရင် အင်း မြင်ယောင်ပါသေးတယ်”

တွေးဆဆပြောလိုက်သောစကားကို ကိုမြဝင်း အလောတကြီး ထပ်မေးသည်။ ။

“ဘာလဲ ဘာဖြစ်မှာ လဲ၊ ကိုကြီးကျော်နတ်စင်ကစားနဲ့ ဟိုးတစ်ခါက လို လိုက်ခုတ်မှာ လား”

“အဟက် ဘယ်ကလာ ထကမှာ ဗျ၊ ထကမှာ ”

“ဟာ မင်း တော်တော်နောက်တဲ့ ကောင်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ အဘိုးကြီးက အသက်ကသေခါနီးဖြစ်ပေမယ့် အထုပ်ရှိတယ်၊ ကားနှစ်စီး တိုက်တစ်လုံး အတွင်းပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းဘူး၊ သန်းစိန်က သူ့အစ်မမုဆိုးမ သုံးထပ်ကွမ်းနဲ့ သဘောမတူဘဲရှိမလား”

“အေး ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီတော့ ငါက ဦးအောင်မြတ်ကို ဒီဘက်က အိုကေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်မယ်”

“ခင်ဗျားက သွားမေးပြီးလို့ လား အိုကေတယ်ပြောရအောင်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သန်းစိန်ကိုလေ နင့်အစ်မကို အဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ သဘောတူလားဆိုတာကို”

“အဲဒါ မင်းမေးပေလေ”

“ကျွန်တော့်ကို လာပြီး အောင်သွယ်ခိုင်းနေတာလား”

“မင်းနဲ့ သူတို့ က ပြောမနာဆိုမနာ ရင်းနှီးကြတာမို့ မင်းကို အားကိုးပါတယ်ကွာ”

ကိုယ့်ကိုအားကိုးလာသည် မို့ ရာပြည့်ဈေးကိုင်လိုက်သည် ။

“ဟာ ဒီကိစ္စကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းဝယ်သလို ဝယ်ပေးရမှာ လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်က အားတာ မဟုတ်ဘူး ”

“မင်းမအားတာ ငါလည်း သိပါတယ်ကွာ၊ ငါနဲ့ သန်းစိန်က ငါ့မိန်းမသူ့ဆီမှာ နတ်သွားမေးတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများ ထားကြတော့ ငါနဲ့ ဆို အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကြောင့်ပါကွာ ဦးအောင်မြတ်ကြီးနဲ့ သန်းစိန်အစ်မ ယူဖြစ်သွားရင် မင်းရော ငါရော အခွင့်အရေး ကောင်း

ကောင်း ရ မှာ ကွ၊ အဘိုးကြီး ရက်ရောတတ်တာ မင်းလည်း သိသားနဲ့ ”

“အင်းပါ ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ မနက်ဖြန် ဦးအောင်မြတ်ကြီးကိုခေါ်ပြီး နတ်ကတော် သန်းစိန်အိမ်ကို သွားမယ်”

မက်လုံးတွေပေးလာမှ တော့ အောင်သွယ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့။

“ဟင် တစ်ခါတည်း မြန်းပေးလိုက်မလို့ လား”

“ဪ အဲလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ဒီအခြောက်မကို မက်လုံးပေးဖို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး သွားရမှာ ပေါ့ ခင်ဗျားကလည်း ”

“အေး အေးပါ မင်းကောင်းသလိုစီစဉ်ပါကွာ၊ အဓိကက အဓိကဖြစ် သွားဖို့ ပဲ မဟုတ်လား၊ ပွဲဖြစ်သွားလို့ ကတော့ မင်းရောငါရော နှစ်သိန်း တန်ဟန်းဆက်လောက်တော့ ရမှာ ကျိန်းသေတယ် ဟီး ဟီး ဟီး”

“အဲလောက်ရမယ် ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဟဲ ဟဲ ကုသိုလ်လည်း ရပါတယ်၊ သူငယ်ပြန်နေ တဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ မုဆိုးမ သုံးထပ်ကွမ်းကြီးနဲ့ ဘယ်လိုနှစ်ပါးသွားကြမလဲ စိတ်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ပဲ ကဲ ကျွန်တော် လစ်ပြီဗျာ”

အလုပ်အသစ်တစ်ခုရပြီမို့ ရာပြည့် တာဝန်တစ်ခုကို ပိုက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည် ။

*

“ရာပြည့်ရယ် ရုံးကပြန်လာရင် အိမ်လေးဘာလေးတန်းပြန်တယ်ရှိအောင် ပြန်ခဲ့ပါဦးဟယ်”

“အင်းလေ ခုလည်း ကျွန်တော် အိမ်ကိုတန်းပြန်လာတာပဲဟာ ကို

ဘာတွေတော်ကိပ္ပာဒီး မလို့ လဲ မမရာ”

ရောက်ရောက်ချင်း အပြစ်တန်းပြောနေသောကြောင့် ရာပြည့်စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက် သည်။

“နင့်ကို တော်ကိပ္ပာဒီးမလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ခိုင်းစရာရှိလို့ ”

“ဘာခိုင်းမလို့ လဲ”

“လသော်တာတို့ အိမ်ကို သွားပေးစမ်းပါ”

“ဟာ ကျွန်တော်မှ မသိတာ”

မသွားချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကို လူပုံအလယ်မှာ ပါးရိုက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ။ ကိုယ်က ဘာလို့ သွားပတ်သက်ရမှာ လဲ။

“မမတို့ ကလည်း လေ ကျွန်တော့်ကို မမြင်လိုက်နဲ့ မြင်လိုက်တာနဲ့ ခိုင်းဖို့ ပဲ၊ အိမ်မှာ ကျွန် တစ်ယောက်မွေးထားတယ်များ ထင်နေလား မသိဘူး”

“ဟဲ့ ခိုင်းစရာ နင်တစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ၊ ကိုယ့်အစ်မအလုပ်ကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးတာ မြွေ ကိုက်ခံရတာကျနေတာပဲ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် ပြန်ပြောနေသော မမကို ရာပြည့်ကလည်း ပေစောင်းစောင်းနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး

“လသော်တာ အိမ်ကို သွားပေးရမယ့်အလုပ်က မြွေကိုက်ခံရတာထက် ပိုပြီးနာတယ်၊ ပြောရင်းနဲ့ ဟောဒီပါးတစ်ဖက် ပြန်ပြီးနာ လာပြီ”

“အေးပါ နာလာရင် မမ ဆေးလိမ်းပေးပါ့မယ်ဟယ်၊ သူ အပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးကို ဒီညနေ အိမ်လာပေးပါမယ်လို့ ပြောထားလို့ ပါ”

“ဒါဆို မမ သွားပို့၊ ကျွန်တော် အိမ်စောင့်မယ်”

မသွားချင်၍ တမင်ပေကတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“ကဲပါ ရာပြည့်ရယ် ငါ သွားလို့ မရတဲ့ အကြောင်းရှိလို့ ပေါ့ဟယ် ဒါ သွားပို့ရင် ချုပ်ခဲ ပိုက်ဆံ ရမှာ ၊ အဲဒီထဲက နင်လက်ဖက်ရည်ဝယ်သောက်လိုက်တာ”

“အောင်မာ မက်လုံးက လာပေးနေသေးတယ်၊ အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဖိုး လောက်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

မဖြစ်မနေ ပို့ပေးရမယ်မှန်းသိပေမယ့် တမင်ဂျစ်တိုက်လို့ ရ၍ တိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ရာပြည့် အဖေနဲ့ အမေ တရားရိပ်သာ မဝင်ခင်က ဘာပြောသွားလဲ ဟမ်၊ အစ်မခိုင်းတာကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာလေ”

မရသည့်အဆုံး အဖေနှင့်အမေကို ကိုင်ပေါက်ပြီးပြော၍ ရာပြည့် ဆက်မူလို့ မရတော့။

“ကဲပါ ပေးပါ ပေးပါ ဟွန်း ရုံးမှာ ပင်ပန်းလို့ အိမ်ရောက်မှ နားရမလားမှတ်တယ်”

မကျေမနပ် တွတ်ပွတွတ်ပွပြောရင်း ကမ်းပေးသော အင်္ကျီထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ ။

အခန်း (၃)

“အောင်မလေးဗျာ တက်ရမှာ ငါးလွှာတောင်”

အပေါ်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း မတက်ခင် မောဟိုက်ချင်နေသည်။ ဒီလို ငါးလွှာကို နေ့တိုင်းသာ တက်ရင် ရာပြည့်တို့ မလွယ်။ သို့သော် မတက်၍ လည်း မရ။ ဒီမိန်းမအင်္ကျီကို မဖြစ်မနေပေးရမှာ မို့။ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင် မကျသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ခပ်လေးလေး တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ငါးလွှာမရောက်ခင် လေးလွှာအရောက်တွင်

“အား အမလေး ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး”

“ဟင် ဘာလဲဟ အသံက ဒီအခန်းကပဲ”

မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အကူအညီတောင်းသံကြောင့် ငါးလွှာအခန်းကို တက်မည့်ခြေလှမ်းတို့ တုံ့သွားကာ စေ့ရုံစေ့ထားသော လေးလွှာမှ အခန်းကို အသာချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက် မီးခလုတ်ရှေ့တွင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် မြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရ၍ ရာပြည့် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ

“ဟာ ဒါ ဒါ ဓာတ်လိုက်နေတာပဲ”

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်သွားသော ရာပြည့်မှာ လက်
ထဲမှ အထုပ်ကို ဘုတ်ခနဲ ချပြီး ထိုမိန်းကလေး၏ အခန်းတံခါးကို ဝရုန်း
သုန်းကား တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ။

မိန်းကလေး မှာ ရေချိုးပြီးစ ထဘီရင်ရှားပေါ်တွင်
တဘက်ခြုံထားပြီး လက်ထဲမှ Hair Dryer ကြီးကိုငြိမ်းပြီး တဆတ်ဆတ်တု
န်နေရှာသည်။ ။

အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီးသည် နှင့် မိန်းခလုတ်ကို ကပျာကယာ ရှာဖွေလိုက်
သည်။ ။

“ညီမ ခဏလေးနော် ကျွန်တော် မိန်းချလိုက်မယ်”

အားပေးစကားလည်း ပြော မိန်းခလုတ်လည်း ရှာနှင့် ရာပြည့်ပုံစံက
တကယ့်ကို သွေးရူးသွေး တန်းနိုင်လွန်းနေသည်။ ။ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲ
တွင် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ခြေလှမ်းတွေ ယောက်ယက်ခတ်ကာ မီးခလု
တ်တွေရှိရာသို့ ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းပင်မသိတော့။

လူက ချက်ချင်းဇောချွေးတို့ ပြန်လာသည်။ ။ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်
နေသောလက်က မိန်းခလုတ်ကို ဖျောက်ခနဲမြည်အောင် ချလိုက်သည်။ ။

တစ်အိမ်လုံး မီးတွေ ပြန်မှောင်၍ သွားသည်။ ။

“ဟေ့ မင်း အဆင်ပြေရဲ့ လား”

အမှောင်ထဲမှာ ပင် အသံလှမ်းပြုလိုက်သည်။ ။ ကောင်မလေးထံမှ
တုံ့ပြန်သံမကြားရ။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ ဘာမှ မမြင်ရပါလား”

ကောင်မလေး သေသလား ရှင်သလား မသိရသေးသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်

တို့ က ရင်ထဲမှာ ပြောင်း ဆန်နေသည်။ ။

အမှောင်ထဲမှာ ပင် ကောင်မလေးရှိရာသို့ မှန်းပြီး စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် သွားလိုက်သည်။ ။

လက်နှစ်ဖက်က ဟိုဟိုဒီဒီစမ်းကာ ကောင်မလေးအနားရောက်ပြီဟု ထင်သည် နှင့် အသက်ရှူ သေးသလားသိစေရန် လက်ကို ကောင်မလေး မျက်နှာရှိရာသို့ စိတ်မှန်းဖြင့်လှမ်း၍ စမ်းလိုက်သည်။ ။

မျက်နှာကိုမစမ်းမီဘဲ ပျော့ပျော့အိအိနှင့် အင်မတန် နူးညံ့သော ရင် အစုံကို စမ်းမိသွားသည် ထင်သည်။ ။ ရင်တွေဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်ကာ

“အယ် ဗု ဗုဒွေါ ငါ့လက်ကလည်း ဘယ်တွေလျှောက်စမ်းနေပါလိမ့်”

ရင်အစုံနှင့်ထိတွေ့နေသော လက်ကို ရှက်ရှက်နှင့်ဖယ်ခွာကာ အပေါ် ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ စမ်းလိုက်သည်။ ။

မေးစေ့လုံးလုံး အံထွေးသော နှုတ်ခမ်း ပြီးတော့ ချွန်မြသော နှာတံ။

“ဟော ဒါ ဒါ နှာခေါင်းပဲဖြစ်မယ်”

နှာသီးဝကိုလက်ဖြင့်တွေ့လိုက်သည် ။ ။ ဝင်လေထွက်လေ ခပ်မျှင်းမျှင်းက ရာပြည့်၏ လက် ချောင်းတွေကို လာထိသည်။ ။

“တော်ပါသေးရဲ့ သေတော့မသေသေးဘူးထင်တယ်”

မှောင်မည်းနေသော ထိုအချိန်ကို ရာပြည့် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ မျက်က န်းတစ်ကောင်လို ဘာမှ မမြင်ရသည့်အတွက် မီးခလုတ်ကို ဘယ်လိုရှာမ လဲ။

အတွေးတစ်ခု လှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ။

“အယ် ငါလည်း တော်တော်တုံးတာပဲ၊ ငါ့မှာ ဖုန်းပါတာပဲ၊

ဖုန်းဖွင့်ပြီး မီးခလုတ်နဲ့ ပလတ်တွေ ဆွဲဖြုတ်ရင် ရတဲ့ ဟာကို ထူပါကွာ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ
ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ဖုန်းခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ခပ်ရေးရေးသာမြင်ရသော ဖုန်းအလင်းရောင်ကို အသုံးချပြီး Hair Dr
yer တပ်ထားသော မီးခလုတ်ကိုပိတ်ပြီး ပလတ်ကိုလည်း ပို၍ ကျိန်းသေ
ရန် ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ။ အားလုံး စိတ်ချရသည့် အနေအထားရောက်မှ
မိန်းခလုတ်ရှိရာသို့သွားပြီး မိန်းခလုတ်ကို ပြန်တင်လိုက်သည်။ ။

အခန်းတစ်ခုလုံး မီးများ ပြန်၍ လင်းလာသည်။ ။

မိန်းကလေးမှာ သတိလစ်၍ ကောင်းတုန်း၊ ရာပြည့် ဘာလုပ်ရမှန်းမ
သိတော့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ပြန်လျှင်ကောင်းမလားဟူသော အတွေးဖြ
င့် ခြေလှမ်းတွေကို အိမ်ပေါက်ဝကို ရွယ်လိုက်သည်။ ။

“ဟာ မဖြစ်သေးပါဘူး မြင်မကောင်းအောင် သတိလစ်နေတာ ငါ ဒီ
အတိုင်းထားသွားလို့ မကောင်းပါဘူး၊ ဒီလောက်အထိ ကူညီပြီးကာမှ
တော့ မထူးပါဘူး အဆုံးထိ ကူညီလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ခြေလှမ်းတွေကို ဖရိုဖရဲလဲကျနေသော ကောင်မလေးနား မရဲတရဲ
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ။ ရင်ရှားထားသော ထဘီစကို ခါးအထိပြေ
လျော့ကျနေသည် မို့ ခါးအပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကို
မရဲတရဲကြည့်ပြီး အနီးတွင် ကျနေသော မွေးပွတဘက်ကို လှမ်းယူကာ
ပြည့်ဖြိုးနေသော ရင်နှစ်မြွှာပေါ်ကို လှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။ ။

“ဟာ ဆံပင်တွေက ရေတွေစိုနေတုန်းပါလား၊ ဟ ဒုက္ခပါပဲ ဒါကြော
င့် ဓာတ်လိုက်တာကိုး၊ ဒီမိန်းကလေးကွာ အဲလောက် မဆင်မခြင် လုပ်ရ
သလား၊ ငါ အချိန်မီ ရောက်လာလို့ ပေါ့၊ မရောက်ရင် သေနေလောက်ပြီ

ကြမ်းခင်းပေါ် ဒီအတိုင်းထားလျှင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာမို့ အနီးရှိ ဒရင်းဘက်ပေါ်ကို တင်ရန် ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ။

“အောင်မလေး လူကောင်သေးသလောက် အချိန်စီးသားပဲ၊ အီး လေးလိုက်တာ”

ကောင်မလေးကို မနိုင့်တနိုင် ပွေ့ချီကာ ဒရင်းဘက်ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။ ထိုအချိန်ထိ ကောင်မလေး သတိမရသေး။

“ဟေ့ ဟေ့ ညီမ ညီမ”

အေးစက်စက်ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ ။ တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်။

“ဟာ သောက်ကျိုးနည်း သေများ သေသွားပြီလား”

ပို၍ သေချာစေရန် ကောင်မလေး၏ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ရန် ရင်ဘတ်နှင့်မျက်နှာ ကပ်လိုက်သည်။ ။

နှလုံးခုန်သံတဒုတ်ဒုတ်က မသေသေးဘူးဆိုတဲ့ သက်သေကို ဖြစ်နေသည်။ ။ ဒီတော့ ဘာလုပ်ရ မလဲ။

ခေတ္တမျှ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အကူအညီ သွားတောင်းရင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ရှေးဦးသူနာပြုနည်းနဲ့ သတိရအောင် ပြန်လုပ်ရင် ကောင်းမလား၊ တော်ကြာ သတိပြန်ရလာလျှင် သူ့ကို မတော်မတရားကျင့်ပါသည် ဟု စွပ်စွဲ နေလျှင်လည်း ခက်ဦးမည်။

“ဟာ ငါ့နယ် သွားလေရာ အရာပေါ်တယ်ဆိုတာ

ငါလိုလူစားမျိုးပဲကွာ”

“အင်း အဟင်း ဟင်း”

“အဲ သ သတိရပြီလား”

မျက်တောင်ရှည်ရှည်ကော့ကော့တို့ လှုပ် လာပြီး နှုတ်ခမ်းနီထွေး ထွေးက မပွင့်တပွင့် ညည်း လာသည် မို့ ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်သည်

။

“ရှင် ရှင် မြသားကို ကယ်လိုက်တာထင်တယ်”

တော်ပါသေးရဲ့ သူ့ကို ကယ်လိုက်တာတော့ သိသားပဲ။

“ဟုတ်တယ် ငါ ဒီအခန်းရှေ့ကအဖြတ်မှာ မင်းရဲ့ အော်သံကြားလို့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံ နေပြီထင်ပြီး ဝင်ကြည့်မိတာ မင်းဓာတ်လိုက် နေတာ”

“ဟုတ်တယ် မြသား ခေါင်းလျှော်ပြီး အပူပေးစက်သုံးနေတာ ရုတ်တ ရက် တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်တက်ပြီး ရုန်းလို့ မရတော့တာပဲ သိတယ်”

ပြောရင်း မြသားဆိုသော ကောင်မလေး တရှုံ့ရှုံ့နှင့်ငိုသည် ။

“ဒီအိမ်မှာ အိမ်သားတွေမရှိကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မာမီတို့ က မိုးကုတ်မှာ နေတာလေ၊ မြသားက ဒီမှာ ကျောင်းလာတက်တာ၊ ဒီအခန်းမှာ မြသားတစ်ယောက်တည်းနေတာ မြ မြသားကြောက်လိုက်တာ၊ ရှင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ရှင်က မြ သားရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သွားပြီ”

ငိုသံနှောသောအသံဖြင့် ကျေးဇူးတွေတင်နေသော မြသားကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက် ပြီး

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ မင်းအသက်မသေတာကိုပဲ ငါ ကျေနပ်
နေပါပြီ ဪ မင်း ခေါင်းကဆံပင်တွေ ရေတွေစိုနေသေးတယ်၊ ခြောက်
အောင်လုပ်လိုက်ပါဦးလား၊ အရမ်းကြာသွားရင် နေမကောင်းဖြစ်လိမ့်မ
ယ်”

ခုမှ ပင် ကောင်မလေး သူ့အခြေအနေကို
ငုံ့ကြည့်သတိထားမိသွားပြီး ရှက်သွေးဖြန်းသော မျက်နှာဖြင့် မဝံ့မရဲကြ
ည့်ကာ

“အို ရှက်လိုက်တာ ရှင် မမြင်သင့်တာတွေ မြင်သွားပြီထင်တယ်”

“ဟာ ငါ မမြင်ပါဘူး၊ မင်းကိုယ်ပေါ်ကို တဘက်ခြုံပေးထားတာပဲ၊
ကဲ ငါ ငါသွားတော့ မယ်၊ မင်းအဝတ် အမြန်လဲလိုက်ဦး ငါသွားတော့မ
ယ်နော်”

ကိုယ်ရှိနေ၍ ထိုင်ရအခက် ထရအခက်ဖြစ်နေသော မြသား၏ အခ
က်အခဲကို အလိုက်တသိဖြင့် ရှောင်ပေးရန် မြသားအနားမှ ထလိုက်သ
ည် ။

ကေ ၁၀ မ လေး အ န ၁၆ မှာ ဆက်ရှိနေချင်သေးသည့်ဆန္ဒကို
မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည် ။

အိမ်အပြင်ရောက်မှ လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်စေရန် သက်
မခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။

လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ခွင့်ရလိုက်သည့် ဝိတိစိတ်က ဒီ
ကိုလာသည့်အကြောင်း အရင်းကို လုံးဝမေ့လျော့လျက် အိမ်ကိုသာ ပြန်
လာခဲ့လိုက်သည် ။

လက်မှ နာရီကို ကြည့်တော့ ညခုနစ်နာရီပင်ထိုးတော့မည်။

